

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **nezl. K. K.**, zastoupené matkou: **K. L.**, zastoupené Mgr. Milanem Musilem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2010, č. j. 28 Az 22/2009 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Milanu Musilovi **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2009, č. j. OAM -771/VL-07-ZA09-2008 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl žalovaný o tom, že se žalobkyni neuděluje mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Hradci Králové, který žalobu rozsudkem ze dne 28. 4. 2010, č. j. 28 Az 22/2009 - 36, zamítl.

V odůvodnění svého rozsudku krajský soud předeslal, že se jedná o případ žalobkyně velmi útlého věku, a je tak zřejmé, že sama o sobě žádné negativní zkušenosti v zemi původu mít nemohla, neboť se narodila na území ČR. Výsledek sporu se proto musel odvíjet od tvrzení její matky, jakožto zákonné zástupkyně, a rovněž od konečného rozhodnutí soudu ve věci její žádosti o mezinárodní ochranu. Ze správního spisu vyplynulo, že za žalobkyni požádala o udělení mezinárodní ochrany právě její matka, a to

z důvodu zachování soužití s otcem, který je české státní příslušnosti. Žalobkyně má ukrajinskou státní příslušnost, neboť se dle tvrzení její matky dosud nepodařilo vyřídit potřebné formality pro uznání otcovství. Krajský soud tak konstatoval, že žalobkyně potřebovala legalizovat svůj pobyt, neboť tvrzení zákonné matky o otcovství českého státního příslušníka, nepotvrzují údaje v rodném listě (kolonka *otec* je nevyplněná). Návrat do země původu matka žalobkyně vyloučila z existenčních a ekonomických důvodů; žádné potíže se státními orgány v zemi původu neměla. Co se týče určení otcovství k nezletilé žalobkyni, její matka nepředložila žádný doklad, ze kterého by bylo možno ověřit, že je otcem český státní příslušník a ani žalovanému neoznámila kroky, ze kterých by bylo možno dovodit její snahu, osvětlit okolnosti kolem otcovství. Z těchto důvodů proto krajský soud nahlížel na žalobkyni jako na ukrajinskou státní příslušnici. Před vydáním rozhodnutí se nicméně sám pokoušel zjistit, zda došlo k nějaké změně stran otcovství k žalobkyni; ustanovený zástupce žalobkyně však takovou skutečnost nepotvrdil.

Krajský soud dále konstatoval, že žalovaný žádosti žalobkyně nevyhověl, neboť netvrdila žádné azylově relevantní skutečnosti ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu. Žalovaný jako hlavní důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyhodnotil její potřebu legalizovat pobyt. Stran tvrzeného společného soužití zákonné zástupkyně žalobkyně a pana Studeného (označovaného za otce žalobkyně) žalovaný zjistil, že se zákonná zástupkyně se s žalobkyní převážně zdržuje v pobytovém středisku, přičemž počet strávených dnů na adrese tvrzeného otce byl velmi sporadický. Žalobkyni, s ohledem na její situaci, pak nemohla být udělena ochrana ani podle § 13 zákona o azylu. Ve vztahu k humanitárnímu azylu podle § 14 zákona o azylu krajský soud připustil, že odůvodnění této části napadeného rozhodnutí je stručné, nicméně za dané důkazní situace jej vyhodnotil jako dostatečné. Žalovanému nebyly předestřeny žádné skutečnosti, které by jej zavazovaly k hlubším úvahám ve smyslu citovaného ustanovení; je třeba přihlídnout k tomu, že zákonná zástupkyně žalobkyně řadu let vědomě porušovala právní předpisy ČR tím, že zde záměrně pobývala nelegálně a do řízení o udělení mezinárodní ochrany vstoupila až v souvislosti s potřebou řešit si osobní situaci zapříčiněnou těhotenstvím a následným porodem. Na případ žalobkyně dopadá právní úprava obsažená v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

Krajský soud dále uvedl, že žalovaný rovněž posuzoval, zda v případě žalobkyně nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu; v řízení takové důvody shledány nebyly. Žalovaný přitom vycházel z informací získaných od matky žalobkyně a z informací o zemi původu. Především nebylo shledáno, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Obavu z diskriminace v souvislosti s postavením svobodné matky (respektive nemanželského dítěte) poprvé matka žalobkyně uvedla až v doplnění žaloby; žalovaný proto na toto tvrzení nemohl v napadeném rozhodnutí reagovat. Krajský soud uvedl, že připouští, že postavení zákonné zástupkyně žalobkyně jako matky samoživitelky jistě nebude jednoduché, nicméně zprávy o situaci v zemi původu se nezmiňují o žádné systematické diskriminaci svobodných matek. Nelze proto přijmout postoj matky žalobkyně, která se staví do pozice členky sociální skupiny svobodných matek a nezletilou žalobkyni do skupiny diskriminovaných dětí svobodných matek. Dále krajský soud z tvrzení žalovaného ověřil, že diskriminace je v zemi původu žalobkyně ústavně zakázána. K tomu konstatoval, že s určitou mírou diskriminace se lze setkat téměř v každé společnosti

a jde následně o posouzení, zda-li daná společnost zaručuje reálné a účinné mechanismy ochrany. Na Ukrajině přitom působí široká škála domácích a mezinárodních skupin zaměřených na ochranu lidských práv, aniž by byly nějakým způsobem oktrojovány ze strany státní moci; funkční je rovněž úřad ombudsmana i Výbor pro lidská práva. V případě diskriminace žalobkyně by proto měla možnost se dovolat potřebné pomoci prostřednictvím své zákonné zástupkyně.

Rozsudek napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je postiženo vadou, která má za následek nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Touto vadou je, že se žalovaný zcela opomněl zabývat postavením dětí z neúplných rodin v zemi původu. Matka stěžovatelky je dobře obeznámena s místními poměry a ví, že svobodné matky a děti z neúplných rodin jsou na Ukrajině považovány za osoby druhé kategorie, kteří jsou trvale diskriminováni nejen státními orgány ale i řadovými občany. Tento přístup je na Ukrajině trvale a hluboce zakořeněn a vychází z tradičního dělení funkcí muže a ženy v rodině. I přes jistý pokrok v této oblasti za poslední léta, je stále postavení dítěte z neúplné rodiny špatné a takové děti jsou svým sociálním postavením stigmatizovány.

Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť se v něm krajský soud nevypořádal se všemi žalobními body, vymezené stěžovatelkou v žalobě. Stěžovatelka je přesvědčena, že ústavní zákaz diskriminace v zemi původu je jen formální ochranou, a nelze z toho usuzovat, že stěžovatelka nebude v zemi původu vystavena pronásledování. Poukazuje na § 12 písm. b) zákona o azylu a na svou příslušnost k určité sociální skupině. Pronásledování se pak mohou dopouštět i soukromé osoby za podmínek § 2 odst. 8 zákona o azylu. Pokud krajský soud uzavřel, že země původu je schopna stěžovatelce ochranu před pronásledováním ze strany soukromých osob skutečně zajistit, a toto své zjištění opřel toliko o formální zjištění ústavního zákazu diskriminace a existenci úřadu ombudsmana, aniž by jakkoliv ověřoval, zda jsou státní orgány ochranu stěžovatelce před diskriminací skutečně schopny zabezpečit, spočívá jeho rozhodnutí na nedostatečně zjištěném skutkovém základě.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá její oprávněnost a navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovatelce již jednou poskytnuta individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje

automaticky míru právní ochrany stěžovatelky a je podmíněn již zmíněným přesahem jejích vlastních zájmů. Zákonný pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele*, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Vymezením tohoto institutu se zdejší soud podrobně věnoval v řadě svých rozhodnutí, např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), případně v usnesení ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57. V rozhodnutí posledně zmiňovaném dospěl k závěru, že „*případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*“ Z tohoto pohledu bylo tedy nahlíženo na jednotlivé uplatněné kasační důvody.

Pokud jde o namítané nedostatečné zjištění skutkového stavu věci ze strany žalovaného, je nutno konstatovat, že ve smyslu ustálené judikatury leželo břemeno tvrzení azylově relevantních důvodů ve správním řízení především na stěžovatelce, respektive její zákonné zástupkyni (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2005, č. j. 6 Azs 224/2004 - 37). Stěžovatelka uvádí, že se žalovaný opomněl věnovat postavením dětí z neúplných rodin v zemi původu. Tuto argumentaci však stěžovatelka prvně uvedla až v doplnění žaloby (po uplynutí lhůty zákonem k tomu určené), a proto se jí žalovaný ani zabývat nemohl. Za důkazní situace, která byla nastolena v době rozhodování o žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany, nebylo lze bez dalšího hovořit o důkazní nouzi, potřebě blíže objasnit uváděné skutečnosti, či o přechodu důkazního břemene na správní orgán. Na tomto místě lze odkázat například na závěry uvedené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, dle kterého „*absence tvrzení azylově relevantních skutečností ze strany žadatele o azyl může být jen stěží nabrazována zjištěními správním orgánem jinak získanými (...) Pokud však žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není (resp. nemůže mít z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach), nebo takové skutečnosti ani netvrdí, pak přes skutečnost, že pochází ze země, která je (...) problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.*“ Žalovaný tak nebyl povinen sám si zjišťovat skutečnosti nad rámec stěžovatelčiných tvrzení; proto mu ani nyní nelze vytýkat, že se nezabýval postavením stěžovatelky jako dítěte z neúplné rodiny, když ničeho takového v azylovém řízení nebylo tvrzeno.

Stěžovatelka dále argumentuje § 12 písm. b) zákona o azylu s tím, že má odůvodněný strach z pronásledování ze strany soukromých osob pro příslušnost k určité sociální skupině. K tomu je třeba upozornit na to, že „*[p]odmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a překážky vycestování podle ustanovení § 91 téhož*

zákona je nutno posuzovat samostatně. Udělení azylu podle ustanovení § 12 tohoto zákona je vázáno na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v § 2 odst. 6 citovaného zákona nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech v době podání žádosti o azyl, tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu. Překážka vycestování se naopak vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele o azyl do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004 – 40, publikovaný pod č. 260/2004 Sb. NSS; právní úprava překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu byla s účinností od 1. 9. 2006 v podstatě nahrazena institutem doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, k tomu srov. též rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69). Tvrze skutečnosti, které mají odůvodňovat udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, se tak posuzují časově k době podání žádosti. Jestliže tedy stěžovatelka argumentuje odůvodněným strachem z pronásledování pro příslušnost k určité sociální skupině a upíná toto tvrzení k § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž jej neuvedla v řízení před žalovaným, nelze k němu nyní, v kontextu citovaného ustanovení, přihlížet, neboť soudní přezkum se v této otázce opírá výlučně o skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatelka, prostřednictvím své zákonné zástupkyně, své obavy z pronásledování pro příslušnost k určité sociální skupině bezesporu ve správním řízení ve svém vlastním zájmu měla a mohla uvést. Pokud tak neučinila, nelze vyloučit ani účelovost nynějších tvrzení.

Shora popsaná argumentace stěžovatelky obavou z pronásledování však zároveň *implicitě* směřuje i do roviny posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Krajský soud, veden toutéž úvahou, rovněž vyhodnotil tuto námitku jako vztahující se k institutu doplňkové ochrany. Jak vyplývá ze shora citovaného rozsudku zdejšího soudu, institut doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám pro případ návratu žadatele do země původu a nová tvrzení jsou s ohledem na nutnost aplikace zásady *non-refoulement*, vyplývající z mezinárodních závazků, které na sebe Česká republika v této oblasti převzala, v soudním řízení přípustná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 – 75). Krajský soud, vycházející ze zpráv o situaci v zemi původu a z vyjádření žalovaného k žalobě, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem podal, že diskriminace je na Ukrajině ústavně zakázána a že ze zpráv nevyplývá nic o systematické diskriminaci svobodných matek. Připustil sice, že postavení zákonné zástupkyně stěžovatelky jako matky samoživitelky po návratu nemusí být jednoduché a že se může s diskriminací setkat ona i stěžovatelka; ze zpráv o situaci v zemi původu však dovodil, že existují účinné mechanismy, jak se ochrany domoci. Tyto závěry zdejší soud aprobejme a neshledává žádné důvody, proč by je měl zpochybňovat. Ustálená judikatura zdejšího soudu k § 14a zákona o azylu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, publikovaný pod 1849/2009 Sb. NSS) předpokládá kvalitativně zcela jiná ohrožení žadatele o mezinárodní ochranu a je vyhrazena pouze pro nejvážnější a bezprostředně hrozící ohrožení jeho života a zdraví. Dále lze odkázat i na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94-25, z něhož se podává, že „[j]e známým jevem v každé zemi, že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského

jednání mohou být nejružnější negativní lidské vlastnosti, samo o sobě to však není ještě pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících, ani v případě masového výskytu těchto jevů za předpokladu, že nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované. Jestliže však orgány státní moci takové jevy cíleně potírají a čelí jim, nelze mluvit o pronásledování ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a taková opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt.“

Pokud stěžovatelka namítala, že krajský soud nevypořádal všechny žalobní body, nelze k tomu uvést více, než že k tomu blížeji v kasační stížnosti ničeho neuvedla, a proto se touto argumentací zdejší soud ani nemohl zabývat. K námitce stěžovatelky, že krajský soud vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci, lze toliko konstatovat, že vycházel ze správního spisu, jehož součástí byly i zprávy o situaci v zemi původu. Úvaha o provádění dalšího dokazování závisí zcela na krajském soudu (§ 52 odst. 1 s. ř. s.) a za situace, kdy stěžovatelka žádné důkazy sama nenavrhovala, a krajský soud neměl za potřebné další dokazování provádět, vycházel zcela z obsahu správního spisu.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Proto nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud stěžovatelce k její žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud považuje za nutné podotknout, že tentýž advokát již byl stěžovatelce ustanoven v řízení o žalobě. Z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 – 117, publikovaného pod č. 1460/2008 Sb. NSS, se podává, že „[u]stanoví-li ve správním soudnictví v řízení o žalobě krajský soud účastníku řízení zástupcem advokáta (§ 35 odst. 8 s. ř. s.), je takto ustanovený advokát oprávněn zastupovat účastníka řízení také v řízení o kasační stížnosti a v zastoupení účastníka řízení také kasační stížnost podat.“ Proto opětovné ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti bylo nadbytečným úkonem a takto opětovně ustanovenému advokátovi nemůže připadnout opakovaně odměna za úkon převzetí a přípravy zastoupení, neboť za tento úkon již byl odměněn v řízení o žalobě. Nehledě na to, že v době, kdy byl advokát stěžovatelce opětovně ustanoven (24. 5. 2010), byly stěžovatelka i její zákonná zástupkyně neznámého pobytu; proto ani první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), fakticky proběhnout nemohla. Ustanovený advokát výslovně požadoval zvlášť přiznání odměny za kasační stížnost a zvlášť za její doplnění. Nejvyšší správní soud zjistil, že kasační stížnost podal advokát ve formě blanketního podání s tím, že ji odůvodní dodatečně; takové podání však nelze považovat za podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], neboť se po obsahové stránce k meritu věci vůbec nevyjadřuje. Tuto odměnu proto

Nejvyšší správní soud ustanovenému advokátu nepřiznal. Náklady tedy spočívají v odměně za jeden úkon právní služby (písemné doplnění kasační stížnosti) v částce 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu); celkem tedy 2400 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně vypočtená podle ustanovení § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 480 Kč. Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává odměna v celkové výši 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. prosince 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu